

Op het voetbalveld denkt Patrick Ogunsoto maar aan één ding: scoren. En dat doet hij meestal niet onaardig, tot grote vreugde van zijn ploegmaats van KVC Westerlo. Maar naast het stadion reikt zijn blik naar verdere horizonten. Trouw aan de traditie van zijn familie in Nigeria, vervult de 24-jarige zonder verpinken zijn zondagsplicht. Wat betekenen Kerk en geloof voor hem?

Lieve Wouters

‘Thuis in Nigeria zong ik in het parochiekoor’

PATRICK OGUNSOTO

SINDS voormalig trainer van Westerlo Herman Helleputte de Nigeriaan Patrick Ogunsoto in 2006 met een contract voor drie jaar uit de Griekse club Ergotelis FC Heraklion naar België haalde, baadt de club weer in de offensieve weelde. Met twintig doelpunten in één seizoen is Ogunsoto een echte topscorer. Terwijl we wachten op onze gesprekspartner merken we in de gangen van de Kempense sportclub ‘de Cajé’ himself op. Voetballegende Jan Ceulemans keerde na een kort intermezzo bij zijn eigenste Club Brugge, dat hem na negen maanden onverwacht weer aan de deur zette, enkele maanden geleden terug als trainer van Westerlo.

Dan komt onze Ogunsoto in zicht. Met zijn witgeverfde kroezelhaar is hij van ver herkenbaar; zelfs voor wie in het voetbalwereldje verder niet al te veel namen of gezichten kent. De training zit er net op en we volgen hem naar de cafetaria van de Kempense sportclub voor een kop koffie. De dame achter de toog is net verdwenen. De sportman zoekt dan maar zelf twee kopjes bijeen en begint een aarzelend onderzoek naar de werking van het koffieapparaat. Gelukkig schiet de barhoudster dan toch te hulp. „Thank you, mama”, zegt de Nigeriaan, die na een jaar nog niet al te veel Nederlands over de lippen krijgt. En zoals bij hem thuis altijd de gewoonte was, blijft hij een oudere dame respectvol met ‘mama’ aanspreken.

Nauwelijks op dreef geraakt, gaat zijn mobieltje over. Enkele duizenden kilometer zuidwaarts blijkt een sportjournalist uit Patricks geboortestad Lagos geen beweging van onze Westerlohoud te ontgaan.

Eén interview tegelijk, denkt de profvoetballer terecht, en hij belooft 's avonds terug te bellen. Eindelijk steken we van wal.

Om mijn toekomst maak ik mij geen zorgen. Ik doe mijn best, God doet de rest. Alles komt op zijn tijd

– *Wie Nigeria zegt, zegt olie, etnische spanningen, corruptie. Biafra doet bij velen nog een bellejke rinkelen en geregeld worden westerlingen ontvoerd door rebellen groepen die de lucratieve oliehandel, die de bevolking niet ten goede komt, aan de kaak stellen. Maar wat betekent Nigeria voor jou?*

Ik ben geboren in Lagos, een dichtbevolkte havenstad aan de Atlantische Oceaan, die lange tijd de functie van hoofdstad vervulde (in 1991 werd het meer centraal gelegen Abuja hoofdstad van Nigeria, *n.d.r.*). Ik groeide op in een welgestelde, christelijke familie. In het zuiden van het land is overigens de meerderheid van de bevolking christelijk, in het noorden daarentegen wonen vooral moslims en geldt de sharia. Mijn vijf zussen kregen allemaal de kans om voort te studeren. De oudste is arts, een andere ingenieur, nog een andere zakenvrouw.

Zelf ben ik de vijfde in de rij en de enige jongen. Toen ik zei dat ik carrière wilde maken in het voetbal, vonden mijn ouders dat meteen oké. „Ieder moet zijn eigen keuzes maken in het leven”, zei mijn vader grootmoedig. Net als iedere Afrikaanse voetballer droomde ik ervan in Europa in de grote clubs te komen spelen. Toen ik een uitnodiging kreeg van de Griekse club Heraklion, een derdeklasser, waren mijn ouders best fier. Mijn Europese toekomst was begonnen.

– *Kreta is nog een zonnig paradijs, maar kon je het leven in ons land makkelijk gewoon worden?*

Elke vakantie keer ik terug naar Griekenland, ik heb er echt mijn hart verloren. Als je van de Middellandse Zee verder noordwaarts trekt, weet je op voorhand dat het klimaat harder wordt. Dat moet je erbij nemen. Voor mij komt profvoetbal op de allereerste plaats. België is een ideaal land om je in de kijker te spelen. Ik doe mijn uiterste best, God doet de rest. We zullen wel zien hoever ik geraak en wanneer...

© Wim Hendrix

Voorlopig is mijn doel om de absolute topscorer van België te worden. Vorig seizoen was ik met twintig doelpunten al aardig op weg.

– *Westerlo engageerde nog landgenoten van jou. Voel je je dankzij de aanwezigheid van andere Nigerianen makkelijker thuis in België?*

Mijn Nigeriaanse collega's van Westerlo kende ik vooraf nauwelijks. Peter Utaka had ik wel eens op tv gezien, maar Emmanuel Sarki was me totaal onbekend. Nigeria is dan ook een onmetelijk groot land. Bobsam Elejiko kende ik al wel en ik was dan ook heel blij met hem te kunnen optrekken. Ook Moses Adams is een goede vriend. Om je hier thuis te voelen helpt het wel om af en toe je eigen

taal te kunnen spreken. Maar ook de andere spelers vingen me heel goed op.

– *Je maakt er geen geheim van dat het geloof in God erg belangrijk voor je is.*

Godsdienst komt bij mij op de eerste plaats, eigenlijk nog vóór het voetbal. In Nigeria zong ik in het parochiekoor. Daar hield ik erg van. Ook in Griekenland bleef ik elke zondag naar de mis gaan, al was het soms moeilijk om het gecombineerd te krijgen met mijn werk, omdat we op zondag moesten spelen. Een katholieke kerk heb je daar niet zoals hier op elke straathoek. Zelfs niet in elke stad. Vaak ging mijn middagpauze eraan.

De andere spelers van Westerlo begrijpen niet zo goed waarom ik

zo nodig elke zondag naar de kerk wil. Maar het is nu eenmaal zo: mijn lichaam werkt niet, als ik dat niet doe. 's Vrijdags ga ik samen met iemand van de massage naar een dienst in een kapel hier in de buurt. Op zondag ga ik ofwel naar de parochie in Westerlo, ofwel naar een Engelstalige dienst in Antwerpen.

Toen ik de eerste keer naar de parochie ging, schrok ik me een hoedje. Ik was daar veruit de jongste, en de enige jongere. Hoe kon dat? Mijn vriend legde me uit dat het vroeger anders was, maar dat kinderen het geloof niet meer aangeleerd krijgen van hun ouders. Eigenlijk worden ze spiritueel aan hun lot overgelaten. Ze moeten het allemaal maar zelf uitvissen. Dat kennen we in Nigeria niet. Daar hechten ouders veel belang aan het doorgeven van waarden en tradities.

Ik lees de Bijbel om dichtbij God te blijven. Elke ochtend en avond lees ik psalm 20, mijn lievelings-tekst. Ik ken veel psalmen uit het hoofd. Het reciteren van die teksten geeft me kracht. Naar christelijke songs luister ik ook graag, in de auto of thuis. Dat verbindt me met mijn familie en mijn afkomst.

– *Hoe zie jij je toekomst?*

Ik maak me daar geen zorgen om. Met God is alles mogelijk. Ik vertrouw op Hem. Al wat je vraagt, zal Hij je geven, als de tijd rijp is. Ik wil een goede voetballer zijn met een goed karakter. Je kunt nog honderd goals maken, als je een slecht karakter hebt, zien de mensen je niet graag. Terwijl ik juist graag veel vrienden om me heen heb. Het zou mooi zijn om ooit voor Nigeria de Wereldbeker te mogen spelen, maar momenteel zit dat er echt niet in. Al was het maar omdat de samenstelling van de nationale ploeg grotendeels op basis van vriendjespolitiek gebeurt.

Ach, alles op zijn tijd. Ik denk altijd maar: God wil het zo. Die houding zorgt ervoor dat ik geduldig blijf en geen ijdele dromen najaag. Ik heb voorlopig genoeg aan mijn werk bij Westerlo. Ik heb hier een taak te volbrengen en kan met mijn salaris mijn familie ondersteunen. Dat is nu het belangrijkste.